

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 573/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V., N., zastúpenej advokátom Mgr. Ing. Mgr. I. I., V., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 174/2010 z 19. apríla 2012 a jeho predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2012 doručená sťažnosť spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 174/2010 z 19. apríla 2012 a jeho predchádzajúcim postupom.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom z 27. januára 2004 domáhala proti odporkyni S. – Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) zaplata náhrady škody vo výške 4 052 620 Sk s príslušenstvom. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 C 69/04. Sťažovateľke mala vzniknúť táto škoda ako akcionárovi spoločnosti T., a. s., pretože jej neboli vyplatené dividendy za rok 2002.

V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že akcie spoločnosti T., a. s., nadobudla 9. októbra 1998 v exekučnom konaní proti S. Rozhodnutím ministerstva financií č. 043/1998/SAN z 9. decembra 1998 ako orgánu štátneho dozoru podľa zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“) bolo uložené S., a. s. (ďalej len „stredisko“), aby do 3 dní od doručenia tohto rozhodnutia uviedlo do pôvodného stavu, t. j. do stavu pred 9. októbrom 1998, evidenciu účtu Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky ako jediného majiteľa akcií spoločnosti T., a. s., ako aj evidenciu registra eminenta spoločnosti T., a. s. Stredisko toto rozhodnutie realizovalo, v dôsledku čoho sťažovateľka už nebola zapísaná v zozname akcionárov spoločnosti T., a. s., a preto jej ani neboli vyplatené dividendy. Týmto postupom odporkyne a jej rozhodnutím č. 043/1998/SAN z 9. decembra 1998 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva financií z 9. decembra 1998“) bola sťažovateľka podľa jej názoru nezákonne zbavená majetku. Sťažovateľka sa preto domáhala v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva financií z 9. decembra 1998. V tejto veci rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 143/01 z 28. mája 2002, ktorý rozhodnutie ministerstva financií z 9. decembra 1998 zrušil a vec vrátil odporcovi (ministerstvu financií) na ďalšie konanie. Najvyšší súd vyhodnotil rozhodnutie z 9. decembra 1998 ako nepreskúmateľné, pretože mu aj napriek opakovaným výzvam nebol odporcom poskytnutý potrebný spisový materiál.

3. O návrhu sťažovateľky rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 69/04 z 13. mája 2010, ktorým návrh zamietol a zaviazal sťažovateľku zaplatiť odporkyni náhradu trov právneho zastúpenia. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 174/2010 z 19. apríla 2012 (ďalej len „rozsudok z 19. apríla 2012“) tak, že ho potvrdil v časti výroku, ktorým bol návrh sťažovateľky zamietnutý. Výrok o náhrade trov konania odporkyne zmenil tak, že jej náhradu trov konania nepriznal.

4. Sťažovateľka považuje právne závery krajského súdu vyjadrené v rozsudku z 19. apríla 2012 za nezlučiteľné s ústavou a dohovorom z týchto dôvodov:

„ - v konaní súd riešil dve základné otázky a to, či pakt Ministerstva financií SR č. 043/1998/SAN zo dňa 9. decembra 1998 bol zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž 143/01 zo dňa 28. mája 2002 pre jeho nezákonnosť, alebo je zákonný a či bol alebo nebol sťažovateľ účastníkom konania Ministerstva financií SR. č. 043/1998/SAN, v ktorom bolo vydané rozhodnime zo dňa 9. decembra 1998 o odpísaní 110 akcií T., a. s. z jeho účtu.

- okresný súd vyriešil otázku zákonnosti paktu Ministerstva financií č. 043/1998/SAN tak, že pakt (rozhodnutie) nebol zrušený pre nezákonnosť, ale len ako nepreskúmateľné rozhodnutie pre nepredloženie administratívneho spisu do konania, ďalej konštatoval, že Najvyšší súd SR nemohol preskúmať a následne zrušiť rozhodnutie zo dňa 9. decembra 1998 č. 043/1998/SAN, pretože nešlo o rozhodnutie, proti ktorému bola vyčerpaná možnosť podať riadny opravný prostriedok, čo predpokladá ustanovenie § 247 ods. 2 O.s.p.. Záver o tom, že sťažovateľ nebol účastníkom konania súd prevzal z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 4Sž 20/99.

- krajský súd sa plne stotožnil so závermi okresného súdu a prvostupňový rozsudok potvrdil.

- záver krajského súdu, že nepreskúmateľné rozhodnutie správneho orgánu, ktorým správny orgán prekročil svoju právomoc a svojvoľne rozhodol o vlastníckom práve k akciám ako cenným papierom, zrušené príslušným súdom pre nepredloženie administratívneho spisu do konania nebolo zrušené pre jeho nezákonnosť a záver súdu, že účastníkom konania nie je ten, komu na základe rozhodnutia správneho orgánu vydaného

v tomto konaní sú z účtu odpísané akcie a tým je zbavený vlastníctva týchto akcií je neudržateľný a protiprávny

- je neudržateľný záver krajského súdu, že paakt je v konečnom dôsledku zákonný.“

Ďalej sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„Právne závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. apríla 2012 sp. zn. 3Co/174/2010-230 sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne a z ústavného hľadiska sú neospravedliteľným a neudržateľným zásahom do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.“

5. V petite sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol takýmto nálezom:

„1. Krajský súd Bratislava v konaní vedenom pod č. k. 3Co/174/2010-230 zo dňa 19. apríla 2012 porušil základné právo spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V., N. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Zrušuje uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 19. apríla 2012, sp. zn. 3Co/174/2010-230 a vec vracia v rozsahu zrušenia Krajskému súdu Bratislava na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti T. spoločnosť s ručením obmedzeným V., N., priznáva náhradu trov konania v sume 306,79 €, ktoré je Krajský súd Bratislava povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu Mgr. Ing. Mgr. I. I., V. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Krajský súd v napadnutom rozsudku z 19. apríla 2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pretože nebol preukázaný základný predpoklad pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorý si sťažovateľka uplatnila v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Sťažovateľka podľa krajského súdu nebola účastníkom konania, v ktorom ministerstvo financií v rámci výkonu štátneho dozoru vydalo rozhodnutie č. 043/1998/SAN z 9. decembra 1998, ktorým mala byť sťažovateľke spôsobená škoda. Krajský súd tiež poukázal na absenciu ďalšieho predpokladu pre priznanie náhrady škody, pretože rozhodnutie ministerstva financií z 9. decembra 1998 nebolo zrušené z dôvodu nezákonnosti, ale z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. V danom

prípade išlo o rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 143/01 z 28. mája 2002, ktorým bolo zrušené rozhodnutie ministerstva financií z 9. decembra 1998 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym posúdením týchto základných predpokladov v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu.

9. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

10. Vychádzajúc z takto vymedzenej právomoci ústavného súdu ostalo jeho úlohou posúdiť, či napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu (okrem výroku o trovách konania), prípadne jeho postupom mohlo dôjsť k takému zásahu do práv sťažovateľky. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd po prepise dôvodov rozhodnutia okresného súdu, obsahu odvolania sťažovateľky, citácie relevantných ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu popísal priebeh skutkových okolností, ktoré považoval za významné z hľadiska nároku sťažovateľky.

Krajský súd záver o tom, že sťažovateľka nebola účastníkom konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie ministerstva financií č. 043/1998/SAN z 9. decembra 1998, na základe ktorého si uplatňovala nárok na náhradu škody, odôvodnil takto:

„Vzhľadom na uvedené odvolací súd zaujal názor, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonného predpokladu na priznanie nároku na náhradu škody, nakoľko nebol účastníkom správneho konania, v ktorom MF SR v rámci výkonu štátneho dozoru vydalo dňa 09.12.1998 rozhodnutie č. j. 043/1998/SAN, ktorým mu mala byť spôsobená škoda čo má za zrejmé z rozhodnutia ministerky financií č. 17630/1999-62 zo dňa 24.11.1999, na základe ktorého bolo odmietnuté podanie navrhovateľa v predmetnom správnom konaní ako podané neoprávnenou osobou. Navrhovateľ v predmetnom konaní nespĺňal kritéria účastníka správneho konania podľa §14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a to s poukazom na publikované uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 59/2000. Navrhovateľ správnosť rozhodnutia, ktorým ministerka financií SR uviedla, že nie je účastníkom konania nenapadol opravným prostriedkom či už v rámci správneho konania alebo preskúmavania rozhodnutí správneho orgánu, súdmi v správnom súdnictve. Vzhľadom na to je predmetné rozhodnutie podľa § 135 ods. 2 O.s.p. pre súd záväzná. Taktiež odvolací poukazuje na to, že predmetné rozhodnutie nebolo Najvyšším súdom SR zrušené z dôvodu nezákonnosti, ale z dôvodu nepreskúmateľnosti, pričom podľa konštantnej judikatúry R 35/1977 v rozhodovaní o nárokoch zo zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím prax súdov správne vychádza z toho, že otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno riešiť ako predbežnú otázku bez toho, aby toto rozhodnutie pre nezákonnosť bolo predtým zrušené príslušným orgánom.“

Krajský súd pri vyhodnotení tejto, v prípade sťažovateľky zásadnej otázky, vychádzal aj z uznesenia najvyššieho súdu uverejneného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 59/2000. Podľa neho výkonom kontroly, ktorej súčasťou sú aj oprávnenia ukladať opatrenia, sa nemenia práva a povinnosti kontrolovaného subjektu vyplývajúce zo zákona alebo zmluvy voči osobám, s ktorými je v právnom vzťahu. Ministerstvo financií vydalo rozhodnutie z 9. decembra 1998 pri výkone kontroly dodržiavania zákona o cenných papieroch, ktorým však nebolo rozhodované o právach sťažovateľky. Stav evidencie akcií sa totiž zmenil až úkonom strediska ako kontrolovaného subjektu. Vzhľadom na publikované rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľka tak nespĺňala kritériá účastníka správneho konania podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Krajský súd zároveň odôvodnil absenciu ďalšieho podstatného predpokladu vo veci sťažovateľky, t. j. že rozhodnutie ministerstva financií z 9. decembra 1998 nebolo zrušené z dôvodu nezákonnosti. Krajský súd k tejto otázke uviedol:

„V súvislosti s tvrdením navrhovateľa, podľa ktorého ak sú v konaní o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia nevyhovujú, že žaloba sa zamieta, nevyhnutne musel dôjsť k záveru, že napadnuté rozhodnutie a postup nie je v súlade so zákonom, z čoho navrhovateľ vyvodzuje zrušenie rozhodnutia č. 043/1998/SAN z dôvodu jeho nezákonnosti odvolací súd uvádza, že konkrétny individuálny správny akt sa považuje za nezákonné rozhodnutie pre účel vzniku zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu až vtedy, keď ho zruší alebo zmení pre jeho nezákonnosť na to oprávnený orgán. Podľa uznesenia Ústavného súdu SR č. III. ÚS 97/2010-14 zo dňa z 9. marca 2010 zo znenia legálnej definície obsahovej náplne súdneho prieskumu správnych rozhodnutí uvedenej v § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je možné identifikovať primárny cieľ prieskumu, ktorým je zistenie zákonnosti (resp. tvrdenej nezákonnosti) právoplatných rozhodnutí správnych orgánov. Občiansky súdny poriadok stanovuje povinnú súčinnosť žalovaného správneho orgánu. Pokiaľ súdu takáto súčinnosť poskytnutá nie je, je povinný napadnutie správneho orgánu zrušiť pre jeho nepreskúmateľnosť. V takomto prípade teda nedochádza ku konštatovaniu nezákonnosti správneho rozhodnutia, avšak zrušenie rozhodnutia pre nepreskúmateľnosť v žiadnom prípade neprezumuje ani zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia. Nemožnosť objektívne posúdiť súlad napadnutého správneho rozhodnutia s právnym poriadkom je dôvodom uplatnenia kasačného princípu v správnom súdnictve bez súčasného

konštatovania nezákonnosti rozhodnutia. Zrušenie správneho rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť v rámci výkonu správneho súdnictva je tak prostriedkom otvárajúcim možnosť účastníkom správneho konania uplatniť účinné právne prostriedky prislúchajúce konaniu pred správnym orgánom podľa Správneho poriadku.“

11. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že sťažovateľka nepreukázala aktívnu vecnú legitimáciu v konaní o náhradu škody spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu, a to z dôvodu absencie nezákonného rozhodnutia ako aj preto, že sťažovateľka nebola účastníkom správneho konania, v ktorom bolo rozhodnutie ministerstva financií z 9. decembra 1998 vydané. Podľa ústavného súdu postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Krajský súd v napadnutom rozsudku kvalifikovane, zrozumiteľne no najmä právne korektne objasnil, prečo nebola sťažovateľke priznaná náhrada škody, ktorá jej mala vzniknúť na základe rozhodnutia ministerstva financií z 9. decembra 1998. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu nevykazuje v žiadnom ohľade všeobecný charakter. Krajský súd sa neobmedzil iba na reprodukciu odôvodnenia okresného súdu a stanovísk účastníkov konania, ale svoj názor k rozhodujúcim otázkam nároku sťažovateľky na náhradu škody zdôvodnil spôsobom, ktorý nevzbudzuje žiadne pochybnosti o správnosti jeho záverov. Krajský súd preto rozsudkom z 19. apríla 2012, prípadne postupom vo veci sťažovateľky nemohol porušiť jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu

takéto nedostatky rozhodne nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

13. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy považuje ústavný súd za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010). Ústavný súd zároveň nezistil súvislosť medzi týmto základným právom sťažovateľky a rozsudkom krajského súdu z 19. apríla 2012 z hľadiska možného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ústavy (hmotnoprávneho charakteru) odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd hodnotí sťažnosť v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnenú, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012